

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vzdělávání se v kněžství

Budete-li pilní a poslušní v kněžství, budou na vás vylity poklady duchovního poznání.

Jsem vděčný, že s vámi mohu být na tomto shromáždění nositelů kněžství Božího. Dnes večer jsme na mnoha různých místech a nacházíme se v mnoha různých stupních kněžské služby. Přes všechny tyto rozmanité okolnosti máme ale jednu potřebu společnou. Touto potřebou je učit se povinností v kněžství a růst ve schopnosti tyto povinnosti plnit.

Jako jáhen jsem tuto potřebu pociťoval intenzivně. Chodil jsem do malé odbočky Církve v New Jersey, na východním pobřeží Spojených států. Byl jsem jediným jáhnem v odbočce – nejenom tím jediným, který chodil na shromáždění, ale i jediným v záznamech. Můj starší bratr Ted byl jediným učitelem. Je zde dnes s námi.

Když jsem byl ještě jáhnem, přestěhovali jsme se do Utahu. Tam jsem našel zavedené tři úžasné věci, které urychlily můj růst v kněžství. Tou první byl president, který věděl, jak má zasedat v radě se členy svého kvora. Tou druhou byla velká víra v Ježíše Krista, která vedla k velké lásce, o které jsme již slyšeli – k lásce jednoho ke druhému. A tou třetí bylo společné přesvědčení, že prvořadým

účelem kněžství je pracovat pro spasení druhých.

To, co bylo tak zásadní, nebyl zavedený sbor. To, co ten sbor měl, může být kdekoli, v jakékoli jednotce Církve, v níž žijete.

Tyto tři věci jsou možná natolik součástí vašich zkušeností s kněžstvím, že je skoro nevnímáte. Nebo možná nepocítujete potřebu růst, a tak jsou tyto pomůcky pro vás neviditelné. Ať tak či onak, modlím se o to, aby mi Duch pomohl popsat vám je srozumitelně a přitažlivě.

O těchto třech pomůčkách pro růst v kněžství mluvím proto, abych vás pobídl k tomu, abyste si jich vážili a využívali je. Budete-li tak činit, vaše služba se změní k lepšímu. A budete-li je zvelebovat, vaše kněžská služba požehná dětem Nebeského Otce více, než si nyní dokážete představit.

S onou první pomůckou jsem se setkal, když mě do kvora kněží přivítal biskup jako náš president. Možná se vám to zdá jako nepodstatná maličkost, ale pocítil jsem díky tomu moc v kněžství, což natrvalo změnilo mou službu v kněžství. Začalo to tím, jak nás biskup vedl.

Zdálo se mi, že jedná s názory

mladých kněží, jako kdybychom byli těmi nejmoudřejšími muži na světě. Počkal, až všichni, kteří chtěli mluvit, domluvili. Naslouchal. A když rozhodl, co se má udělat, připadalo mi, že Duch tato rozhodnutí potvrdil nám i jemu.

Nyní si uvědomuji, že jsem pociťoval význam onoho verše, v němž se praví, že president má zasedat v radě se členy svého kvora.¹ A o mnoho let později, když jsem jako biskup měl své kvorum kněží, oni i já jsme se učili díky tomu, co jsem se tehdy naučil jako mladý kněz.

O dvacet let později jsem měl jako biskup možnost vidět účinnost rady nejen ve sborové budově, ale i na horách. Při jedné sobotní akci se jeden člen našeho kvora v noci ztratil v lese. Věděli jsme, že je sám a bez teplého oblečení, jídla a přístřešku. Hledali jsme ho, ale bez úspěchu.

Vzpomínám si, že jsme se společně pomodlili, kněžské kvorum a já, a pak jsem je požádal, aby každý řekl, co si myslí. Pozorně jsem poslouchal a zdálo se mi, že i oni pozorně poslouchají jeden druhého. Po chvíli nás obklopil pocit pokoje. Pocítil jsem, že náš ztracený člen kvora je kdesi v bezpečí a v suchu.

Jasně jsem poznal, co kvorum má dělat a co dělat nemá. Když lidé, kteří ho našli, popisovali místo v lese, kam se uchýlil, aby byl v bezpečí, měl jsem pocit, že to místo poznávám. Ale ještě větším zázrakem pro mě bylo vidět, že víra v Ježíše Krista projevená sjednocenou kněžskou radou přináší zjevení tomu, kdo drží klíče kněžství. My všichni jsme onoho dne povyrostli v moci kněžství.

Druhým klíčem k prohloubení poznání je mít lásku jeden k druhému, která vyplývá z velké víry. Nevím, která přichází jako první, ale zdá se, že obě jsou přítomny vždy,

když dochází k rychlému vzdělávání v kněžství. Joseph Smith nás tomuto učil příkladem.

V prvních dnech Církve v této dispensaci obdržel od Boha příkaz budovat sílu v kněžství. Obdržel pokyn založit školy pro nositele kněžství. Pán stanovil podmínku, že mezi těmi, kteří budou učit, a těmi, kteří budou učeni, má být vzájemná láska. Toto jsou slova Páně ohledně místa, které mělo být založeno pro vzdělávání se v kněžství, a toho, jak se v něm mělo učit:

„Zorganisujte se ... a zřídte dům ... učení, dům pořádku. ...

Určete si mezi sebou učitele, a necht' všichni nejsou mluvčími najednou; ale necht' jeden mluví v jednu chvíli a necht' všichni naslouchají slovům jeho, aby, až všichni promluví,

všichni mohli býti vzděláváni ode všech a aby každý muž mohl míti stejnou výsadu.“²

Pán zde popisuje to, co jsme již viděli – moc kněžské rady nebo třídy přivádět zjevení skrze Ducha. Zjevení je jediný způsob, jak můžeme poznat, že Ježíš je Kristus. Tato velká víra je první příčkou na žebříku, po němž stoupáme, abychom se učili zásadám evangelia.

V 88. oddíle Nauky a smluv, ve verších 123 a 124, Pán klade důraz na vzájemnou lásku a na to, abychom si navzájem nevyhledávali chyby. Každý vstupoval do školy kněžství, kterou založil Pán, tak, že pozdvíženými rukama uzavřel smlouvu, že bude „přítelem ... a bratrem ... v poutech lásky“.³

My dnes tento zvyk nepraktikujeme, ale kdekoli jsem svědkem mimořádného vzdělávání se v kněžství, tam jsou i tato pouta lásky. A viděl jsem je jako příčinu i jako důsledek učení se pravdám evangelia. Láska přivolává Ducha Svatého, aby byl přítomen a pravdu potvrdil. A radost z učení se božským pravdám vytváří lásku v srdci těch, kteří se na onom učení podílejí.

Totéž platí i naopak. Nesoulad nebo žárlivost tlumí schopnost Ducha Svatého učit nás a tlumí i naši schopnost přijímat světlo a pravdu. A pocity zklamání, které nevyhnutelně následují, jsou seménky ještě většího nesouladu a nacházení chyb mezi těmi, kteří očekávali vzdělávací příležitost, jež se nedostavila.

Zdá se mi, že nositelé kněžství, kteří se spolu dobře vzdělávají, mají vždy mezi sebou ty, kteří vytvářejí pokojnou atmosféru. Ve třídách kněžství i na radách můžete rozpoznat vliv mírotvorce. Je to dar pomáhat lidem nacházet společné řešení, když ostatní vidí odlišnosti. Je to mírotvorcův dar pomáhat lidem vidět v tom, co někdo řekl, spíše přínos než snahu někoho opravovat.

S dostatkem pravé lásky Kristovy a s touhou být mírotvorcem je možné dosáhnout jednoty na kněžských radách i ve třídách. Vyžaduje to trpělivost a pokoru, ale viděl jsem, jak k tomu dochází i tehdy, kdy jsou problémy složité a lidé na radách nebo ve třídách mají velmi rozdílné zkušenosti.

Povznést se ke vznešeným měřítkům, která Pán stanovil pro nositele kněžství při rozhodování se v kvorech, je možné. Je to možné tam, kde je velká víra a láska a kde nejsou nesváry. Toto je Pánův požadavek, má-li schválit naše rozhodnutí: „A každé rozhodnutí učiněné kterýmkoli z těchto kvor musí býti učiněno jednomyslným

hlasem jejich; to je, každý člen v každém kvoru musí souhlasit s jeho rozhodnutími, aby rozhodnutí jejich měla stejnou moc neboli platnost, jednoho jako druhého.“⁴

Třetí pomůcka při vzdělávání se v kněžství se dostavuje díky společnému přesvědčení ohledně toho, proč nám Pán tak žehná a důvěřuje, že můžeme nést a používat Jeho kněžství. Je to proto, abychom pracovali pro spasení druhých. Toto společné přesvědčení vnáší do kvoru jednotu. Můžeme se o tom začít učit díky jednomu záznamu z písem, který se týká toho, jak jsme my, duchovní synové, byli před narozením připravováni na tuto vzácnou poctu nést kněžství.

Když Pán mluvil o těch, kterým se v tomto životě dána veliká kněžská důvěra, řekl: „Dokonce předtím, než se narodili, s mnoha dalšími, obdrželi své první poučení ve světě duchů a byli připravováni, aby vyšli v příhodném čase Páně, aby pracovali na jeho vinici pro spasení duší lidských.“⁵

V kněžství sdílíme posvátnou povinnost pracovat pro duše lidské. Musíme ale udělat něco víc než jen se naučit, že to je naší povinností. Musí nám to proniknout do srdce tak hluboko, že ani nároky kladené na naše úsilí v rozkvětu života ani zkoušky přicházející s věkem nás nedokáží od tohoto účelu odradit.

Nedávno jsem navštívil jednoho vysokého kněze. Již není schopen přicházet na shromáždění našeho kvora. Žije sám. Jeho krásná manželka zemřela a jeho děti žijí daleko. Čas a nemoc omezují jeho schopnost sloužit. Stále ale zvedá činky, aby si uchoval část své dřívější mocné síly.

Když jsem přišel k němu domů, pomocí chodítka se postavil, aby mě přivítal. Vybídl mě, abych se posadil na židli poblíž něj. Povídali jsme si o našem radostném společenství v kněžství.

Pak se mě velmi naléhavě zeptal: „Proč jsem ještě naživu? Proč jsem ještě tady? Nedokážu nic dělat.“

Řekl jsem mu, že právě teď dělá něco pro mě. Pozvedá mě svou vírou a láskou. I po té krátké návštěvě jsem díky němu chtěl být lepším. Jeho příkladné odhodlání dělat něco, na čem záleží, mě inspirovalo k tomu, abych se více snažil sloužit druhým a Pánu.

Ze smutného tónu jeho hlasu a z pohledu v jeho očích jsem ale vycítil, že jsem na jeho otázky neodpověděl. Stále přemýšlel o tom, proč ho Bůh nechává žít s takovými omezeními, pokud jde o jeho schopnost sloužit.

Svým obvyklým velkorysým způsobem mi poděkoval, že jsem ho přišel navštívit. Když jsem odcházel, ošetřovatelka, která za ním každý den na několik hodin docházela,

právě vešla z jiné místnosti. Během našeho osobního rozhovoru mi o ní trochu vyprávěl. Řekl mi, že je úžasná. Bydlela většinu života mezi Svatými posledních dnů, ale přesto nebyla členkou.

Přišla mě doprovodit ke dveřím. On na ni kývl a s úsměvem řekl: „Vidíš, připadá mi, že nic nedokážu. Snažím se, aby se dala pokřtít do Církve, ale nedaří se to.“ Ona se usmála na něj i na mě. Vyšel jsem ven a zamířil jsem domů.

Uvědomil jsem si, že odpovědi na své otázky měl vštípené do srdce již dlouho. Tento statečný vysoký kněz se snažil konat svou povinnost, které se učil po celá desetiletí v kněžství.

Věděl, že jediný způsob, jak by ona mladá žena mohla mít požehnání spasení skrze evangelium Ježíše Krista, byl ten, aby uzavřela smlouvu křtem. Každý president každého kvora, od jáhnů až po vysoké kněze, ho učil v souladu se smlouvami.

On si to pamatoval a pociťoval svou vlastní přísahu a smlouvu v kněžství. Stále ji dodržoval.

Byl svědkem a misionářem pro Spasitele, ať již ho život zavedl kamkoli. Měl to již v srdci. Přáním jeho srdce bylo, aby i její srdce bylo proměněno skrze Usmíření Ježíše Krista a skrze dodržování posvátných smluv.

Jeho čas strávený ve škole kněžství v tomto životě bude relativně krátký v porovnání s věčností. Ale i v tomto krátkém období si osvojil osnovy věčnosti. Ať ho Pán povolá kamkoli, ponese si s sebou kněžská ponaučení věčné hodnoty.

Máte nejen dychtivě získávat kněžská ponaučení v tomto životě, ale také máte být optimističtí ohledně toho, čeho lze dosáhnout. Někteří z nás si možná v duchu kladou omezení na své možnosti učit se tomu, co nám Pán předkládá, když jsme v Jeho službě.

Jeden mladík kolem roku 1840 opustil svou velšskou vesničku, vyslechl si apoštoly Boží a vstoupil do království Božího na zemi. Se Svätými se přeplavil do Ameriky a přejel krytým vozem přes pláne na západ. Byl v té další výpravě, která do tohoto údolí dorazila po Brigham Youngovi. Mezi jeho kněžskou službu patřilo pročišťování půdy a její příprava pro farmaření.

Farmu prodal za mnohem méně, než jakou měla hodnotu, aby mohl odejít na misi pro Pána a starat se

o ovečky v pustině, ze které je dnes Nevada. Z pustiny pak byl povolán na misi na druhé straně oceánu, do oné vesničky, kterou v chudobě opustil, aby mohl následovat Pána.

Díky tomu všemu zjistil, jak se může učit společně se svými bratřími v kněžství. Byl neohroženým misionářem, a tak se ve Walesu vydal k letnímu sídlu jednoho muže, který byl čtyřikrát premiérem Anglie, aby mu nabídl evangelium Ježíše Krista.

Onen význačný muž ho pustil dál, do svého sídla. Byl absolventem Eton College a Oxfordské university. Misionář s ním mluvil o původu člověka, o ústřední roli Ježíše Krista v historii světa, a dokonce i o osudu národů.

Na konci jejich rozpravy jeho hostitel odmítl nabídku přijmout křest. Když se ale loučili, vedoucí představitel jednoho z největších impérií světa se onoho prostého misionáře zeptal: „Kde jste získal své vzdělání?“ Jeho odpověď zněla: „V kněžství Božím.“

Možná vás někdy napadlo, o kolik lepší život byste měli, kdybyste byli

přijati ke studiu na nějaké výborné škole. Modlím se o to, abyste poznali, jak velikou lásku k vám Bůh chová a jak velkou příležitost vám dává tím, že jste vstoupili do Jeho školy kněžství.

Budete-li pilní a poslušní v kněžství, budou na vás vylity poklady duchovního poznání. Budete růst ve schopnosti odolávat zlu a hlásat pravdu, která vede ke spasení. Budete nacházet radost ve štěstí těch, které vedete k oslavení. Vaše rodina se stane místem učení.

Svědčím o tom, že klíče kněžství byly znovuzříženy. President Thomas S. Monson tyto klíče drží a používá. Bůh žije a zná vás dokonale. Ježíš Kristus žije. Byli jste vybráni, abyste měli tu čest být nositeli posvátného kněžství. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Nauka a smlouvy 107:87.
2. Nauka a smlouvy 88:119, 122.
3. Nauka a smlouvy 88:133.
4. Nauka a smlouvy 107:27.
5. Nauka a smlouvy 138:56.

